

1 Berlin	13 Montreuil-Bellay	25 Gurs	37 Vitry-le-François	1 Buderich	13 Hechtsheim	25 Landshut
2 Dieppe	14 Amboise	26 Les Sables-Portet	38 Ste. Menehould	2 Rheinberg	14 Biebelshelm	26 Planegg
3 Attichy	15 Bourges	27 Castré	39 Mulzig	3 Wickrathburg	15 Bad Kreuznach	27 Babenhausen
4 Cherbourg	16 Soulac	28 Le Vernet d'Ariege	40 Brumath	4 Köln	16 Mannheim	28 Bad Aibling
5 Delta Base	17 St. Médard-en-Jalles	29 Rivesaltes	41 Sarrebourg	5 Remagen	17 Würzburg	29 Gotha
6 Alençon	18 Gernignan	30 Marseille	42 Sarralbe	6 Sinzig	18 Heilbronn	30 Münster
7 Rennes	19 Andernos	31 Aubagne	43 Overjische	7 Bretzenheim	19 Neu Ulm	31 Bremen
8 Evrons	20 Daugnague	32 Mulhouse & St. Louis	44 Metz	8 Andernach	20 Burgau	32 Aurich
9 Champagne	21 Plassac	33 Colmar	45 Stenay	9 Budesheim	21 Ingolstadt	
10 Orléans	22 Labouheyre	34 Langres	46 Erbeiseul	10 Siershahn	22 Regensburg	
11 Thorée-les-Pins	23 Buglose	35 Brienne-le-Château	47 Mons	11 Bingen & Dietersheim	23 Augsburg	
12 Mulsanne	24 Bayonne Beyris	36 Mailly-le-Camp	48 Ostend	12 Ingelheim	24 Dachau	

skulle leveres rationer i samme omfang som til basistropper, ville vise sig at være langt ud over de allieredes kapacitet, selv hvis alle tyske kilder blev udnyttet." Den slutter: "Der anmodes om Deres godkendelse. De eksisterende planer er blevet udarbejdet på dette grundlag."

Den 26. april 1945 godkendte de kombinerede chefer DEF-statusen kun for krigsfanger i amerikanske hænder: de britiske medlemmer havde nægtet at vedtage den amerikanske plan for deres egne fanger. De kombinerede chefer bestemte, at status for de afvæbnede tropper skulle holdes hemmelig.

På det tidspunkt havde Eisenhowers generalkvartermester i SHAEF, general Robert Littlejohn, allerede to gange reduceret rationer til fangerne, og en SHAEF-meddelelse underskrevet "Eisenhower" havde rapporteret til general George Marshall, den amerikanske hærs stabschef, at fangerne ikke ville få "noget husly eller andre bekvemmeligheder...".

Problemet var ikke forsyningerne. Der var mere end nok materiale oplagret i Europa til at bygge fangelejre. Eisenhowers særlige assistent, general Everett Hughes, havde besøgt de enorme forsyningslagre i Napoli og Marseille og rapporteret: "Der er flere lagre, end vi nogensinde kan bruge. De strækker sig så langt øjet kan se." Mad burde heller ikke have været et problem. I USA var hvede- og majsoverskuddene større end nogensinde før, og der var en rekordhøst af kartofler. Hæren selv havde så mange fødevarer i reserve, at da et helt lager ved et uheld blev slettet fra forsyningslisten i England, blev det ikke bemærket i tre måneder. Desuden havde det internationale Røde Kors over 100.000 tons fødevarer på lager i Schweiz. Da det forsøgte at sende to togladninger af dette til den amerikanske sektor i Tyskland, afviste officerer fra den amerikanske hær togene med den begrundelse, at deres lagre allerede var overfyldte med ICRC-mad, som de aldrig havde uddelt.

Ikke desto mindre var det gennem forsynings siden, at afsavns politikken blev gennemført. Vand, mad, telte, plads, medicin - alt, hvad der var nødvendigt for fangerne, blev holdt fatalt nede. Lejren Rheinberg, hvor korporal Liebich kunne komme op i midten af maj, rystende af dysenteri og tyfus, havde

ingen mad overhovedet, da den blev åbnet den 17. april. Ligesom i de andre store lejre på "Rhinengene", som amerikanerne åbnede midt i april, var der ingen vagttårne, telte, bygninger, madlavningsfaciliteter, vand, latriner eller mad.

George Weiss, der er tankeparatør og nu bor i Toronto, husker sin lejr ved Rhinen: "Hele natten måtte vi sidde oppe og klemme os mod hinanden. Men manglen på vand var det værste af alt. I tre og en halv dag havde vi slet ikke noget vand. Vi skulle drikke vores egen urin..."

Menig Heinz T. (hans efternavn er tilbageholdt efter hans ønske) var lige fyldt 18 år på hospitalet, da amerikanerne kom ind på hans afdeling den 18. april. Han og alle hans medpatienter blev ført ud til lejren i Bad Kreuzpath i Rhinlandet, som allerede havde flere hundrede tusinde fanger. Heinz var kun iført et par shorts, sko og en skjorte.

Heinz var langt fra den yngste i lejren, som også rummede tusindvis af fordrevne tyske civile. Der var børn på helt

ned til seks år blandt fangerne, samt gravide kvinder og mænd over 60 år. I begyndelsen, da der stadig voksede træer i lejren, lykkedes det nogle mænd at hugge grene af for at lave et bål. Vagterne beordrede, at ilden skulle slukkes. I mange af indhegningerne var det forbudt at grave huller i jorden for at kunne søge ly. "Det eneste, vi havde at spise, var græs," husker Heinz.

Charles von Lutichau var i rekonvalescens derhjemme, da han besluttede sig for at overgive sig frivilligt til de amerikanske tropper, der var ved at besætte hans hus. Han blev bragt til Camp Kripp ved

Arbejdsholdet fjernede hundetegn, afklædte ligene og stablede dem i lag, der var indlejret med brændt kalk.

Rhinen nær Remagen.

"Vi blev holdt i overfyldte pigtrådsbure i det fri med næsten ingen mad," huskede han for nylig. "Mere end halvdelen af dagene havde vi slet ingen mad. På resten fik vi en lille K-ration. Jeg kunne se på pakken, at de gav os en tiendedel af de rationer, som de uddelte til deres egne mænd.... Jeg klagede til den amerikanske lejrkommendant over, at han brød Genève-konventionen, men han sagde bare: "Glem konventionen. I har ingen rettigheder."

"Latrinerne var bare træstammer, der blev kastet over grøfter ved siden af pigtrådshegnene. På grund af sygdom var mændene nødt til at aflægge afføring på jorden. Snart var mange af os for svage til at tage bukserne af først. Så vores tøj blev smittet, og det samme var mudderet, hvor vi måtte gå og sidde og ligge ned. Under disse forhold begyndte vores mænd meget snart at dø. I løbet af få dage døde nogle af de mænd, der var gået sunde og raske ind i lejren. Jeg så vores mænd slæbe mange lig hen til lejrens port, hvor de blev smidt løst oven på hinanden på lastbiler, som kørte dem væk."

Von Lutichau's mor var amerikaner, og han emigrerede senere til Washington, D.C., hvor han blev historiker og skrev en militærhistorie for den amerikanske hær, han var i Kripp-lejren i ca. tre måneder.

Wolfgang Iff, der var fængslet i Rheinberg og stadig bor i Tyskland, beretter, at i hans underafdeling med

måske 10.000 fanger blev der hver dag slæbt 30-50 lig ud. Iff, der var medlem af begravelsesarbejdsgruppen, fortæller, at han hjalp med at slæbe de døde fra sit bur ud til lejrens port, hvor ligene blev transporteret med trillebør til flere store stålgarager. Der fjernede Iff og hans hold tøjet fra ligene, rev halvdelen af deres aluminiumshundemærke af, spredte ligene i lag på femten til tyve, med ti skovlfulde brændt kalk over hvert lag, indtil de var stablet en meter højt, lagde de personlige ejendele i en pose til amerikanerne og forlod stedet. Nogle af ligene var døde af koldbrand som følge af forfrysninger. (Det var et usædvanligt vådt og koldt forår.) Et dusin eller flere andre var blevet for svage til at klamre sig til den træstamme, der var blevet kastet over grøften som latrin, og var faldet ned og druknet.

Forholdene i de amerikanske lejre langs Rhinen i slutningen af april blev observeret af to oberster i U.S. Army Medical Corps, James Mason og Charles Beasley, som beskrev dem i en artikel, der blev offentliggjort i 1950: "Sammenkrøbet for at få varme bag pigtråd var det et frygtindgydende syn - næsten 100.000 udmattede, apatiske, beskidte, magre, med stirrende blanke blikke, klædt i beskidte feltgrå uniformer og stående til anklerne i mudder.... Den tyske divisionskommendant rapporterede, at mændene ikke havde spist i mindst to dage, og at vandforsyningen var et stort problem - men kun 200 meter væk løb Rhinen fuld af vand helt til bredden."

Den 4. maj 1945 blev de første tyske krigsfanger i amerikansk varetægt overført til DEF-status. Samme dag forbød det amerikanske krigsministerium post til eller fra fangerne (da Den Internationale Røde Kors Komité foreslog en plan for genoprettelse af post i juni, blev den afvist).

Den 8. maj, V-E Day, blev den tyske regering afskaffet, og samtidig afskedigede det amerikanske udenrigsministerium Schweiz som beskyttelsesmagt for de tyske fanger (Canadas premierminister Mackenzie King protesterede over for udenrigsministeriet i London mod den parallelle fjernelse af Schweiz som beskyttelsesmagt i de britisk-canadiske lejre, men han fik ikke medhold). Da dette var sket, meddelte udenrigsministeriet det internationale Røde Kors, at da der ikke længere var nogen beskyttelsesmyndighed at rapportere til, var der ikke længere nogen grund til at besøge lejrene.

Fra da af havde fanger, der blev tilbageholdt af den amerikanske hær, ikke adgang til nogen upartisk observatør, og de kunne heller ikke modtage madpakker, tøj eller medicin fra nogen hjælpeorganisation eller breve fra deres familie.

General George Pattons amerikanske tredje armé var den eneste hær i hele det europæiske område, der befriede et betydeligt antal fanger i maj måned, hvilket reddede mange af dem fra den sandsynlige død. Bothe Omar Bradley og general J.C.H. Lee, Commander Communications Zone (Com Z) Europe, beordrede en frigivelse af fanger inden for en uge efter krigens afslutning, men en SHAEF-ordre underskrevet "Eisenhower" annullerede dem d. 15. maj.

Samme dag talte general Eisenhower og premierminister Churchill ifølge et referat af deres møde om at reducere fangernes rationer. Churchill bad om en aftale om omfanget af rationer til fanger, fordi han snart ville være nødt til at annoncere nedskæringer i den britiske kødration og ønskede at sikre, at fangerne "så vidt muligt ... skulle fodres med de forsyninger, som vi bedst kunne undvære". Eisenhower svarede, at han allerede havde "givet sagen betydelig opmærksomhed", men at han planlagde at genoverveje det hele for at se, "om en yderligere reduktion var mulig". Han fortalte Churchill, at krigsfangerne havde fået 2.200 kalorier om dagen. (Den amerikanske hærs lægekorps anså 2.150 som det absolutte minimum for subsistensniveauet for stillesiddende voksne, der levede i ly. De amerikanske tropper fik 4.000 kalorier om dagen). Hvad han ikke fortalte Churchill var, at hæren slet ikke fodrede DEF'erne eller fodrede dem langt mindre end dem,